

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა
საქართველოს სახელით**

საქმე №ას-347-347-2018

31 ივლისი, 2018

წელი

№ას-347-347-2018 გ-----ე და სხვები

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ნინო ბაქაქური (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ეკატერინე გასიტაშვილი, ბესარიონ ალავიძე**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი განხილვის გარეშე

**საკასაციო საჩივრის ავტორები – ნ--- გ-----ე, გ----- დ-----ე, ზ----- ჩ--
-----ე, გ--- ჩ-----ე, გ--- ხ-----ი (მოპასუხეები)**

მოწინააღმდეგე მხარე – ნ----- ჯ-----ა (მოსარჩელე)

**გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 11 იანვრის განჩინება**

**კასატორების მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და
ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის
თქმა**

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვა და

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი

1. ნ--- ჯ-----ამ (შემდგომში - „მოსარჩელე“) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ნ--- გ-----ის, გ----- დ-----ის, ზ----- ჩ-----ის, გ--- ჩ-----ისა და გ--- ხ-----ის (შემდგომში - „მოპასუხეები“, „კასატორები“ ან „საკასაციო საჩივრის ავტორები“) მიმართ და მოითხოვა ქ. თბილისში, შ-----ში მდებარე ბინა №6-ისა (ს/კ №0-----) და ამ ბინასთან მისასვლელი საერთო სარგებლობის ფართის (მე-6 სართულის სადარბაზო) მოპასუხეთა უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვა და თავისუფალ მდგომარეობაში მოსარჩელისთვის გადაცემა.
2. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს:
 - 2.1. მოსარჩელემ 2016 წლის 12 იანვარს გ----- ბ-----ისაგან შეიძინა ქ. თბილისში, შ-----ში მდებარე ბინა №6 (ს/კ №0-----) და ქონების მესაკუთრედ დარეგისტრირდა საჯარო რეესტრში;
 - 2.2. ნასყიდობის საგანი გამყიდველს შეძენილი ჰქონდა ყოფილი მესაკუთრე მ--- ქ-----ისაგან, ამ უკანასკნელს კი - მოპასუხე ნ--- გ-----ისაგან;
 - 2.3. უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების გაფორმებისთანავე გამყიდველმა აიღო ვალდებულება, რომ ბინას გამოათავისუფლებდა ერთი თვის ვადაში. შეთანხმების შესახებ ცნობილი იყო მოპასუხე ნ--- გ-----ისათვის. თუმცა გამყიდველმა არ შეასრულა ვალდებულება. მოსარჩელის მოთხოვნის მიუხედავად, მოპასუხეები არ ათავისუფლებენ უძრავ ქონებას. მოპასუხე ნ--- გ-----ის განმარტებით, გ----- ბ-----ემ იგი მოატყუა და ბინას არ გამოათავისუფლებს მანამ, სანამ გ----- ბ-----ე მას ვალს არ დაუბრუნებს.
3. მოპასუხეებმა სარჩელი არ ცნეს და განმარტეს, რომ სარჩელი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.
4. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 9 იანვრის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა; დადგინდა ქ. თბილისში, შ-----ში მდებარე ბინა №6-ისა (ს/კ №0-----) და ამ ბინასთან მისასვლელი საერთო სარგებლობის ფართის (მე-6

სართულის სადარბაზო) მოპასუხეთა უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვა და თავისუფალ მდგომარეობაში მოსარჩელისათვის ჩაბარება.

5. საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს მოპასუხებმა.
6. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 11 იანვრის განჩინებით მოპასუხეთა სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 9 იანვრის გადაწყვეტილება.
7. სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია საქმის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:
 - 7.1. მოსარჩელის საკუთრების უფლებით საჯარო რეესტრში რეგისტრირებულია უძრავი ქონება, მდებარე: ქ. თბილისში, შ-----ში, ბინა №6 (ს/კ №0-----), უფლების დამადასტურებელი დოკუმენტი: 12/01/2016 წლის ნასყიდობის ხელშეკრულება;
 - 7.2. მოსარჩელის კუთვნილ უძრავ ქონებას სამართლებრივი საფუძვლის გარეშე ფლობენ მოპასუხეები, რაც მესაკუთრის ნებას ეწინააღმდეგება;
 - 7.3. ქ. თბილისში, შ-----ში მდებარე ბინა №6-თან მისასვლელი სადარბაზოს ფართი გაერთიანებულია ზემოაღნიშნულ ბინასთან და სადარბაზოს ფართი ბინასთან ერთად არის მხოლოდ მოპასუხეთა სარგებლობაში.
8. სააპელაციო სასამართლომ სამოქალაქო კოდექსის 312-ე მუხლის პირველ ნაწილზე დაყრდნობით, მიუთითა რომ რეესტრის ჩანაწერის შესაბამისად, სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეს მოსარჩელე წარმოადგენდა, ხოლო აღნიშნული გარემოების გამაბათილებელი რაიმე სახის მტკიცებულება მოპასუხეებს სასამართლოსთვის არ ჰქონდათ წარდგენილი.
9. სააპელაციო პალატამ იხელმძღვანელა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 და 102-ე მუხლებით და აღნიშნა, რომ მოპასუხეები ვერ უთითებდნენ რაიმე მტკიცებულებაზე, რაც მათ მიერ სადავო ქონების

მართლზომიერ მფლობელობას დაადასტურებდა. ის ფაქტი, რომ შესაძლოა გამოძიება მიმდინარეობდეს სისხლის სამართლის საქმეზე, ვერ გამოდგებოდა მოპასუხეთა სადავო ბინის მართლზომიერ მფლობელებად ცნობის დამადასტურებელ გარემოებად. შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ მოპასუხეები მოსარჩელის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებას არამართლზომიერად ფლობდნენ.

10. სააპელაციო პალატამ მიუთითა ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დამატებითი ოქმის პირველი მუხლის პირველ აბზაცზე, საქართველოს კონსტიტუციის 21-ე მუხლის პირველ პუნქტზე, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 170-ე მუხლის პირველ ნაწილსა და ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველ ნაწილზე და განმარტა, რომ დასახელებული ნორმების შესაბამისად, ვინდიკაციური სარჩელის საფუძვლიანობა მოწმდება იმ გარემოებათა შეფასებით, არსებობს თუ არა მოსარჩელის საკუთრების უფლება ნივთზე და იმყოფება თუ არა ეს ნივთი სხვა პირთა არამართლზომიერ მფლობელობაში, ანუ ხორციელდება თუ არა მფლობელობა საამისო უფლების მქონე პირის გარეშე. მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ მოსარჩელეს სადავო ნივთზე გააჩნდა საკუთრების უფლება და იგი არ იყო შეზღუდული მოპასუხეების მიერ ამ ნივთის მართლზომიერი ფლობის უფლებით, რადგან ისინი არ წარმოადგენდნენ სამოქალაქო კოდექსის 160-162-ე მუხლებით დაცული უფლების მქონე პირებს - მართლზომიერ მფლობელებს.
11. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოპასუხეებმა შეიტანეს საკასაციო საჩივარი და მოითხოვეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 11 იანვრის განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.
12. კასატორებმა მიუთითეს სააპელაციო სასამართლოს განჩინების გაუქმების შემდეგ საფუძვლებზე:
 - 12.1. სააპელაციო სასამართლომ არასწორად განმარტა კანონი, ასევე არ გამოიყენა მოპასუხეების მიერ წარდგენილი მტკიცებულებები. სასამართლო პროცესზე გამოიკვეთა მოსარჩელის არაკეთილსინდისიერება: მან მოტყუებით, თაღლითური გზით

- დაისაკუთრა სადავო ქონება;
- 12.2. კასატორებს სადავო ქონების გარდა სხვა საცხოვრებელი არ გააჩნიათ და რეალურად რჩებიან ქუჩაში;
- 12.3. მოპასუხეთა მიერ წარდგენილია მტკიცებულება, რომ აღნიშნულ ბინასთან დაკავშირებით ფინანსურ პოლიციაში მიმდინარეობს სისხლის სამართლის საქმე. სამოქალაქო საქმე უნდა შეჩერდეს სისხლის სამართლის საქმეზე საბოლოო განაჩენის გამოტანამდე.
13. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2018 წლის 26 მარტის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მოპასუხე ნ--- გ-----ის მოთხოვნის ნაწილში მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მიხედვით, დასაშვებობის შესამოწმებლად.
14. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2018 წლის 12 აპრილის განჩინებით საკასაციო საჩივარი მოპასუხეების: გ----- დ-----ის, ზ----- ჩ-----ის, გ--- ჩ-----ისა და გ--- ხ-----ის მოთხოვნის ნაწილში მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მიხედვით, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

15. საკასაციო სასამართლო საქმის შესწავლისა და საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ მოპასუხეთა საკასაციო საჩივარი არ აკმაყოფილებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მოთხოვნებს, რის გამოც მიჩნეულ უნდა იქნეს დაუშვებლად.
16. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული

გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

17. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.
18. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორებს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან მიმართებით არ წარმოუდგენიათ დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).
19. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს საქმის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანი ყველა გარემოება აქვს გამოკვლეული.
20. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ განსახილველ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილია საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართლებრივი შედეგის განმაპირობებელი ყველა ფაქტობრივი წინაპირობა.
21. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო

კოდექსის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას.

22. ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით კი განსაზღვრულია, რომ მესაკუთრეს შეუძლია მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება. შესაბამისად, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლზომიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.
23. განსახილველ შემთხვევაში მოსარჩელე წარმოადგენს სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეს, რაც დასტურდება საქმეში წარმოდგენილი ამონაწერით საჯარო რეესტრიდან (იხ. წინამდებარე განჩინების 7.1. პუნქტი), რომლის მიმართაც, სამოქალაქო კოდექსის 312-ე მუხლის თანახმად, მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია, ე.ი. რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა. ასევე დადგენილია, რომ მოპასუხეები წარმოადგენენ სადავო უძრავი ქონების მფლობელებს.
24. საკასაციო პალატა მიუთითებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის თანახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. ამავე კოდექსის 102-ე მუხლის მიხედვით, თითოეულმა მხარემ უნდა

დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს.

25. განსახილველ შემთხვევაში, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოპასუხეებმა, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 და 102-ე მუხლების შესაბამისად, ვერ შეძლეს თავიანთი წილი მტკიცების ტვირთის რეალიზება და სასამართლოსათვის იმ მტკიცებულებების წარდგენა, რომლითაც დადასტურდებოდა სადავო ნივთზე მათი მფლობელობის მართლზომიერება.
26. საკასაციო საჩივრის ავტორთა მითითება, რომ მათ სადავო ქონების გარდა სხვა ქონება არ გააჩნიათ, ვერ მიიჩნევა იმგვარ საკასაციო შედავებად, რაც სასამართლოს მიერ დადგენილ გარემოებას - მოსარჩელის სადავო ქონების საკუთრების უფლებით ფლობის ფაქტს გააქარწყლებდა.
27. საკასაციო პალატა უსაფუძვლოდ მიიჩნევს კასატორების მოთხოვნას სისხლის სამართლის საქმეზე საბოლოო განაჩენის გამოტანამდე წინამდებარე საქმის წარმოების შეჩერების თაობაზე, რადგან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 279-ე და 280-ე მუხლებით კანონმდებელი ამომწურავად ჩამოთვლის საქმის წარმოების შეჩერების საფუძვლებს. ამ საფუძვლების კლასიფიკაცია განპირობებულია, ერთი მხრივ, კანონის ძალით და, მეორე მხრივ, მიზანშეწონილობის თვალსაზრისით. დასახელებულ ნორმათაგან არც ერთი არ ითვალისწინებს სისხლის სამართლის საქმის გადაწყვეტამდე სამოქალაქო საქმის განხილვის შეჩერების შესაძლებლობას, ერთადერთი შემთხვევა, როდესაც სასამართლო სხვა საქმის გადაწყვეტამდე, ვალდებულია შეაჩეროს საქმის განხილვა, რეგულირებულია ამავე კოდექსის 279-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტით, რომლის თანახმადაც, სასამართლო ვალდებულია შეაჩეროს საქმის წარმოება თუ საქმის განხილვა შეუძლებელია სხვა საქმის გადაწყვეტამდე, რომელიც განხილულ უნდა იქნეს სამოქალაქო სამართლის ან ადმინისტრაციული წესით. აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა თვლის, რომ არ არსებობს სისხლის სამართლის საქმის გადაწყვეტამდე წინამდებარე სამოქალაქო საქმის შეჩერების საფუძველი (**იხ. სუსგ №ას-376-357-2013, 2013 წლის 24 ივნისის განჩინება; სუსგ №ას-1156-1076-2017, 2017 წლის პირველი**

დეკემბრის განჩინება).

28. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორები მიუთითებენ რაიმე ისეთ საპროცესო დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე.
29. საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები არც იმ საფუძველით, რომ სააპელაციო სასამართლოს განჩინება განსხვავდება ამ კატეგორიის საქმეებზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან (**იხ. სუსგ-ები №ას-1043-1004-2016, 2016 წლის 12 დეკემბრის განჩინება; №ას-901-867-2016, 2016 წლის 9 დეკემბრის განჩინება; №ას-3-3-2016, 2016 წლის 9 მარტის განჩინება; №ას-1082-1039-2016, 2017 წლის 14 თებერვლის განჩინება; №ას-292-276-2017, 2017 წლის 31 მარტის განჩინება; №ას-358-334-2017, 2017 წლის 13 აპრილის განჩინება**), არც დასაბუთებული პოზიციაა წარმოდგენილი ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან ან/და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობის საფუძველით.
30. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, არ არსებობს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არცერთი წინაპირობა, რომლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო დასაშვებად ცნობს წარმოდგენილ საკასაციო საჩივარს. შესაბამისად, უარყოფილია საკასაციო განაცხადის დასაშვებად ცნობა და უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის გასაჩივრებული განჩინება.
31. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, თუ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად იქნება ცნობილი, პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორებს გ----- დ-----ეს, ზ----- ჩ-----ეს, გ--- ჩ-----ესა და გ--- ხ----- ---ს უნდა დაუბრუნდეთ სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 300 (სამასი) ლარის 70% – 210 (ორას ათი) ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა

1. ნ--- გ-----ის, გ---- დ-----ის, ზ----- ჩ-----ის, გ--- ჩ-----ისა და გ--- ხ-----ის საკასაციო საჩივარი, როგორც დაუშვებელი, დარჩეს განუხილველი;
2. კასატორებს გ---- დ-----ეს (პ/ნ: 0-----), ზ----- ჩ-----ეს (პ/ნ: 0-----), გ--- ჩ-----ესა (პ/ნ: 0-----) და გ--- ხ-----ს (პ/ნ: 0-----) დაუბრუნდეთ ნ--- გ-----ის მიერ (პ/ნ: 0-----) 2018 წლის 10 აპრილს №0 საგადასახადო დავალებით გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 300 (სამასი) ლარის 70% – 210 (ორას ათი) ლარი შემდეგი ანგარიშიდან: **ქ. თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“ ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 3 0077 3150;**
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ნ. ბაქაქური

მოსამართლეები:

ე. გასიტაშვილი

ბ. ალავიძე